

РЕШЕНИЕ

№ 6801

гр. София, 14.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Вяра Русева

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5461** по описа за **2022** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.
Образувано е по касационна жалба на „БМ 01“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], представлявано от И. М. И., в качеството му на управител, срещу Решение № 915 от 15.03.2022 г., постановено по НАХД № 13236/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 8- и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-007597/02.09.2021 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. /ДИТ - С./, с което за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ на касатора на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 415, ал. 1 от КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лева.

В касационната жалба са наведени доводи за необоснованост и неправилност на

въззивното решение. Изтъква се, че съдът не е обсъдил нито едно от подробно изложените в жалбата възражения досежно липсата на задължителните реквизити на наказателното постановление и по-конкретно на тези по чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Поддържа се становище, че въззивният съд не е обсъдил обстоятелството, че административнонаказващият орган не е изяснил и обсъдил обстоятелствата, при които е извършено санкционираното нарушение, което представлява пречка за определянето на наказанието в съответствие с целите на закона и пречатства преценката на наложената санкция. Твърди се още, че съдът, без да извърши анализ на основанията за това, е приел, че случаят не може да се квалифицира като маловажен, както и че липсата на основания за приложение на чл. 415в, ал. 1 от КТ не изключва приложението на чл. 28 от ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и на потвърденото с него наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът „БМ 01“ ЕООД, редовно призован, не изпраща представител.

Ответникът Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., редовно призован, представлява се от юрк. П., с пълномощно по делото, който моли касационната жалба да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура – прокурор Милен Ютеров, изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен съд – София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно

наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Касаторът е санкциониран за това, че не е изпълнил в срок до 22.03.2021 г. задължително предписание под № 12, дадено на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ от ДИТ С. с протокол за извършена проверка от 09.02.2021 г., връчен на управителя на дружеството работодател, да изплати уговореното трудово възнаграждение за извършена работа за месец ноември 2020 г. на М. И. М. съгласно чл. 128, т. 2 от КТ. Решението на районния съд е валидно и допустимо, а по същество е правилно. Районният съд правилно е установил фактическата обстановка по делото, като подробно е обсъдил събраните по делото писмени и гласни доказателства. Въз основа на нея е направил обосновани изводи относно законосъобразното съставяне на АУАН и НП, както и за липсата на допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда. Според т. 12 на същата разпоредба контролните органи на Инспекцията по труда могат да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения. Видно от текста на ал.

1, задължителните предписания по своя правен характер представляват принудителни административни мерки.

Съгласно чл. 415, ал. 1 КТ в приложимата към датата на извършване на нарушението редакция, който не изпълни принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв.

В случая е безспорно, че касаторът не е изпълнил даденото му задължително предписание да изплати до 22.03.2021 г. трудовото възнаграждение за м. ноември 2020 г. на М. И. М.. Това обстоятелство не се и оспорва от санкционираното дружество. В случая релевантно е единствено дали е налице неизпълнение на влязлото в законна сила предписание, което е основание по чл. 415, ал. 1 от КТ да се ангажира административнонаказателната отговорност на работодателя - негов адресат. Даденото предписание е връчено на дружеството, като му е даден достатъчен срок за неговото изпълнение. Споделят се мотивите на районния съд както за безспорна установеност на извършеното нарушение, така и за законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на дружеството. Наказателното постановление съдържа всички изискуеми реквизити, поради което възраженията в касационната жалба са неоснователни. Същото се отнася и до съставения акт за установяване на административно нарушение. Правилно съдът е преценил, че разпоредбите на чл. 42, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН са спазени.

Неоснователни са изложените от дружеството причини, довели до неизпълнение на предписанието, тъй като липсата на парични средства не освобождава длъжника от задължението му - в случая работодателят да заплати уговореното трудово възнаграждение. Същото важи и по отношение на изпълнението на задължителното предписание, което по същество има за цел работодателят да заплати на работника дължимото трудово възнаграждение. Причините за неплащането могат да бъдат отчетени при индивидуализация на наказанието.

Неоснователно се поддържа и че процесното нарушение е маловажно такова. Въззивният съд е изложил мотиви досежно наведеното възражение за маловажност и аргументирано го е отхвърлил. Специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на

„маловажно“ административно нарушение по чл. 415в от КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН, според която /в приложимата редакция/ за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Тук следва да се съобрази принципът *lex specialis derogat legi generali*. „Маловажните“ нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в от КТ имат два основни признака: нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители. При това в тези случаи не е предвидено освобождаване от административнонаказателна отговорност /за разлика от хипотезата по чл. 28 от ЗАНН/, а налагане на същото по вид административно наказание - парична санкция, но в многократно по-нисък размер. В този смисъл е Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г. по тълк. дело № 7/2010 г., ОСК на ВАС. С чл. 415в, ал. 1 от КТ, именуван „Отговорност за маловажно нарушение“, е предвидена имуществена отговорност на работодателя за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители. Размерът на имуществената санкция е от 100 до 300 лв. По делото липсват доказателства за това, че нарушението е отстранено веднага след установяването му, което е първата предпоставка за приложението на чл. 415в, ал. 1 от КТ. Безспорно от нарушението са произтекли вредни последици за работника, тъй като неплащането на трудовото възнаграждение на работниците винаги води до вредни за тях последици, изразяващи се в невъзможност да се ползват от свое имущество /парични средства/, необходими за посрещане на битовите им потребности.

Следва да се има предвид, че изложените от работодателя възражения, свързани с разпространението на Covid-19, са валидни и по отношение на работниците, които във време на пандемия са лишени от средства за препитание. Тук следва да се прецени дали личният интерес на работниците, неполучили трудовото си възнаграждение, е противопоставим на този на работодателя, като според съда отговорът на този въпрос следва да е в полза на работниците, които в трудовото правоотношение са

икономически по-слабата страна. Нещо повече, общественият интерес в случая също надделява, тъй като от изплащането на възнаграждението на работниците зависи дали самите те ще имат възможност да покриват ежедневните си битови нужди с тези средства чрез заплащане на стоки и услуги, предоставяни от други граждани, част то същото това общество. Ето защо, съдът преценява, че не са налице предпоставките за квалифициране на нарушението като маловажно такова. Следва да се отбележи, че настоящата инстанция не разполага с правомощието да преквалифицира нарушението, описано в НП, като „маловажно“ и да намали размера на имуществената санкция в границите посочени в чл. 415в, ал. 1 КТ. Този извод е съобразен с мотивите на ТР № 8/16.09.2021 г. по тълк. дело № 1/2020 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС, съгласно които при маловажност на случая НП се отменя, а не се изменя.

По отношение на размера на наложеното наказание настоящият съдебен състав счита, че както административнонаказващият орган, така и въззивният съд са изложили достатъчно аргументи в полза на извода, че на касатора следва да се наложи административно наказание в размер над минимално предвидения в санкционната разпоредба, а именно „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лева. В този смисъл съдът напълно споделя доводите, изложени в обжалваното решение, и отхвърля направените в касационната жалба възражения по този въпрос като неоснователни.

С оглед на изложеното съдът не констатира наличие на касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК вр. чл. 63в от ЗАНН, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 от ЗАНН вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответника по касация следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева.

Водим от горното, съдът:

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 915 от 15.03.2022 г., постановено по НАХД № 13236/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 8- и състав.

ОСЪЖДА „БМ 01“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], представлявано от И. М. И., в качеството му на управител, да заплати по сметка на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.